

„Zábavný, hluboký
a nesmírně strhující příběh.“

The Guardian

Chybilíš mi

Když vás osud odloučí,
může vás svést znovu
dohromady?

Kate Eberlenová

MLADÁ FRONTA

Chybíš
mi

Kate Eberlenová

Chybíš
mi

Kate Eberlenová

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Hejná

Copyright © Kate Eberlen 2016

Translation © Jana Hejná, 2017

Citát z básně Jezerní ostrov Innisfree pochází ze sbírky W. B. Yeats: Slova snad pro hudbu, překlad Jiří Valja, Státní nakladatelství krásné literatury a umění, 1961.

*Na památku mé úžasné babičky, která dokázala dodat kouzlo
i docela prachobyčejným věcem.*

ČÁST PRVNÍ

1

Srpen 1997

TESS

Na policiče v kuchyni stával dekorativní malovaný talíř, který si máma přivezla z dovolené na Tenerife, talíř zdobený ručně vyvedeným mottem: *Dnešek je první den zbytku tvého života.*

Nikdy jsem mu nevěnovala víc pozornosti než tátově trofeji z pěvecké soutěže nebo sněžitku s panoramatem New Yorku, jež nám jednou k Vánocům poslal můj brácha Kevin, ale tehdy, v poslední den letních prázdnin, jsem ho najednou nedokázala dostat z hlavy.

Oči jsem otevřela do oranžově žhnoucí klenby stanu – jako bych se ocitla v halloweenské dýni – a opatrně, abych nevzbudila Doll, jsem rozezpula zip a vystrčila hlavu ven do oslnivě jasného dne. Ve vzduchu se ještě udržela špetička nočního chladu, z dálky ke mně doléhalo řinčení kostelních zvonů. Do deníku jsem si poznamenala slovo „tklivý“ s hvězdičkou, abych si ho po návratu domů ověřila ve slovníku.

Pohled na Florencii, který se člověku naskytl odsud z kempu – řady a řady terakotových domků a věže z bělostného mramoru zářící na pozadí dvojrozměrně působícího blankytného nebe –, naplňoval očekávání tak dokonale, až mě z toho přepadla podivná tesknota, jako by se mi po té dechberoucí scénérii už teď stýskalo.

Taky se ovšem najde spousta věcí, které mi rozhodně chybět nebudou, třeba takové spaní na zemi (člověk má po pár hodinách pocit, jako by mu kameny zarůstaly do zad), převlékání ve stísněném, méně než metr vysokém prostoru nebo úmorně dlouhá cesta k záchodům, kterou absolvujete, jen abyste si teprve tam uvědomili, že jste toaleták zapomněli

ve stanu. To je ten zvláštní rozpor, ke kterému koncem dovolené dochází – člověk si napůl přeje, aby volno nikdy neskončilo, ale zároveň se nemůže dočkat, až se vrátí do pohodlí domova.

S Doll jsme už měsíc křižovaly Evropu vlakem – z Anglie dolů přes Francii do Itálie –, spaly po nádražích, v kempch se nalávaly pivem s mladými Holandany, v ulepených courácích tiše úpěly kvůli kůži spálené od sluníčka. Doll byla spíš na pláže a koktejly, mě zajímala města a památky, ale přesto nám to spolu parádně klapalo, jako ostatně celý život už od chvíle, kdy jsme se jako čtyřleté v první školní den u svatého Kutberta seznámily a Maria Dolores O’Neillová – to já přišla s nápadem zkrátit její jméno na Doll – se zeptala: „Chceš být moje nejlepší kámoška?“

Jsmo každá úplně jiná, ale i tak mezi námi vždycky panovalo dokonalé souznění. Kdykoli jsem to poznamenala, nechala se Doll slyšet, že za to vděčíme stejnému zabarvení hlasu, a na moje upozornění, že tenhle druh souznění jsem na mysli neměla, se jen zasmála a podotkla, že to přece ví taky – já si ovšem nikdy nebyla jistá, jestli tak trochu nekecá. Všimli jste si někdy, jak si člověk se svými blízkými vytvoří vlastní, svébytný způsob komunikace?

Moje vzpomínky na další místa, která jsme o těch prázdninách navštívily, jsou jako vějíř barevných pohlednic: reflektory nasvícené amfiteátr ve Veroně na pozadí inkoustově modrého nebe; azurem okoupaný neapolský záliv; nečekaně zářivé barvy stropu Sixtinské kaple... Zato ten finální bezstarostný den ve Florencii, poslední, než se můj život navždy změnil, si dokážu vybavit hodinu po hodině, takřka krůček po krůčku.

Doll trvaly ranní přípravy vždycky o poznání déle než mně, protože by bez dokonalého nalíčení nevytáhla paty z domu, dokonce ani tenkrát. A já byla vlastně ráda, že mám chvíli jen pro sebe, zvláště toho dne, kdy jsem se měla konečně dozvědět dlouho očekávané maturitní výsledky a potřebovala jsem se na zprávy o známkách, které rozhodnou o mém přijetí nebo nepřijetí na vysokou, v duchu připravit.

Předešlého večera jsem si cestou do tábořiště všimla nasvícené fasády kostela v kopci vysoko nad silnicí, půvabné a nemístné jako šperkovnice v hlubinách pralesa. Teď za denního světla se ukázalo, že je bazilika ve skutečnosti mnohonásobně větší, než jsem původně myslela, a při zdolávání grandiózního barokního schodiště šplhajícího k jejím branám se mi

v hlavě uhnízдила absurdní myšlenka, že by to bylo naprosto perfektní místo na svatbu, což mi nebylo vůbec podobné, protože tehdy jsem s nikým ani pořádně nechodila, natož abych si samu sebe představovala v bílých šatech s vlečkou.

Výhled z horní terasy byl tak strhující, až jsem cítila nepochopitelné nutkání plakat, když jsem si svatosvatě – jak už to člověk v osmnácti dělává – slibovala, že se sem jednoho dne určitě vrátím.

Kolem nikdo nebyl, ale masivní dřevěná vrata kostela se otevřela, sotva jsem do nich strčila. Obklopilo mě šero po venkovním jasu tak oslepující, že jsem svým očím musela poskytnout chvilku času, aby se mohly temnotě přizpůsobit. I vzduch tu byl o pár stupňů chladnější a prosycený onou typickou kostelní zatuchlinou smíšenou s vůní kadidla. Sama v Božím domě jsem si byla při vystupování do vyvýšeného kněžiště až bolestně vědoma neuctivého pleskotu svých sandálů o kamenné stupně. Hleděla jsem do netečné tváře obrovského mozaikového Ježíše a zrovna se modlila za slušné výsledky u maturity, když apsidu zničehonic, jakoby kouzlem, zaplavilo světlo.

Bleskově jsem se otočila a užasle vytřeštila oči na vysokého kluka zhruba mého věku, který postával vedle mincovního automatu na osvětleném přípevněném na stěně. Vlhké hnědé vlasy měl odhnuté z tváře a oblečený byl dokonce ještě nevhodněji než já, v běžeckých šortkách, tílku a teniskách. Prchavý okamžik, kdy jsme měli příležitost se na sebe usmát, možná i něco prohodit, jsme prošvihli; oba jsme jen rozpačitě věnovali pozornost zlaté mozaice vyplňující vnitřek velké kupole a světlo vzápětí s hlasitým cinknutím zhaslo stejně rázně a nečekaně, jako se prve rozsvítilo.

V nastalém šeru jsem ostentativně sklopila oči k hodinkám, jako bych chtěla naznačit, že bych si biblický výjev na stropě k smrti ráda prohlížela mnohem déle, a snad přispěla i vlastní minutkou elektřiny, jen kdybych tolik nespěchala. V momentě, kdy jsem dospěla zpátky ke vchodu, se ozvalo další lupnutí automatu a já měla při pohledu do Kristovy vážné, chvilkově osvětlené tváře pocit, jako bych ho zklamala.

Po návratu do tábořiště jsem u stanu objevila dokonale načesanou a namalovanou Doll.

„Jak to tam vypadá?“ chtěla vědět.

„Je to bazilika v byzantském slohu, teda aspoň myslím,“ odpověděla jsem.

„A to je jako dobrý?“

„Naprostro strhující.“

Po kapučínu a koblihách plněných vanilkovým krémem – je vážně neuvěřitelné, že v Itálii chutnají báječně dokonce i pochutiny ze stánku v kempu – jsme si sbalily a shodly se, že ze všeho nejdřív vyrazíme na hlavní poštu v centru, odkud můžu uskutečnit mezinárodní hovor domů a dozvědět se, jak jsem dopadla u maturity, abychom si celý den zbytečně nekazily mojí nervozitou a napjatým očekáváním. I kdyby se mělo ukázat, že jde o špatné zprávy, radši si je vyslechnu hned, ať to mám z krku. Přežiju všechno, jen když už se nebudu muset ani o minutu déle týrat nejistotou, co pro mě budoucnost chystá. A tak jsme sestoupily dolů do *centro storico* a já celou cestu brebentila o všem možném s výjimkou té jedné záležitosti, která mě děsila.

Vytočila jsem číslo a hrůza mě sevřela tak silně, až jsem se bála, že snad ani nedokážu promluvit.

Máma to zvedla po jediném zazvonění.

„Hope ti to přečte,“ oznámila mi.

„Ale, mami!“ zakňourala jsem.

Pozdě. Moje mladší sestra Hope už držela sluchátko.

„Ti to přečte,“ zopakovala.

„Tak do toho.“

„1, 2, 3...“ vypravila ze sebe pomaloučku, jako by si opakovala číslovky.

„Není to báječné?“ vyhrkla máma.

„Cože?“

„Máš za jedna z anglické literatury, dvojku z dějin umění a za tři z náboženství a filozofie.“

„Ty si ze mě děláš srandu, ne?“ Místo na londýnské UCL – University College London – jsem měla příslibené pod podmínkou, že dostanu nejhůř dvě dvojky a jednu trojku, takže jsem ve skutečnosti dopadla lépe, než jsem potřebovala.

Vystrčila jsem hlavu z plexisklové kabinky a ukázala Doll palec nahoru.

Máma zatím do telefonu jásala, k čemuž se vzápětí přidala i Hope.

Představila jsem si je doma v kuchyni hned vedle výstavní poličky, na které se skvěl i onen talíř s nápisem *Dnešek je první den zbytku tvého života*.

Dollina představa oslavy spočívala v utracení veškerých zbývajících financí za flašku *spumante* na zahrádce některého z podniků lemujících Piazza della Signoria. Na cesty měla našetřeno víc než já, protože si při učňáku přivydělávala prací na částečný úvazek v salonu, a po dalším posezení na zahrádce toužila už od Benátek, kde jsme neplánovaně vyplázly celodenní kapesné za kapučíno neprozřetelně objednané na náměstí svatého Marka. Už tehdy, v osmnácti, si Doll dělala zálsuk na velký svět luxusu. Jenže bylo teprve deset dopoledne, a i kdybychom bublinky nakrásně upíjely úplně pomaloučku, do odjezdu nočního vlaku směr Calais by nám pořád zbývala spousta hodin. A nejspíš by nás z toho nakonec jen začala třeštit hlava. Já už jsem zkrátka taková – praktická až do morku kostí.

„Jak myslíš,“ pokrčila evidentně zklamaná Doll rameny. „Je to tvoje oslava.“

Ve městě bylo k vidění tolik zajímavého: Uffizi, Bargello, Duomo neboli Santa Maria del Fiore, baptisterium San Giovanni, Santa Maria Novella...

„Kostely, co?“ nenechala se Doll napálit italskými názvy.

Obě jsme byly vychované v katolické víře, ale tou dobou jsme dospěly do fáze, kdy ona v kostele viděla hlavně otravnou překážku, která jí brání v nedělním přispání, zatímco já považovala za frajeřinu označovat se za agnostika, přestože v duchu jsem se ještě pořád docela často modlila, kdykoli jsem doufala, že by se mi mohlo splnit nějaké přání. Pro mě ovšem nebyly italské církevní stavby ani tak místem náboženství, jako spíš kultury. Musím upřímně přiznat, že v tom byla pořádná dávka snobství, ale to je koneckonců u mladé holky, která má po prázdninách nastoupit na vysokou, celkem omluvitelné.

Bágly jsme nechaly v úschovně na nádraží, absolvovaly rychlou prohlídku dominanty města, katedrály Santa Maria del Fiore, navzájem se vyfotily před zlatými branami baptisteria a pak postranními uličkami vyrazily směrem k bazilice Santa Croce a cestou se zastavily v maličké *gelaterii*, která právě otvírala. Ranní zmrzlina nasýtla Dollinu touhu po dekadenci.

Z podlouhlých vaniček vyskládaných pod skleněným poklopem jako obrovská paleta vodovek jsme si vybraly po třech příchutích.

Já zvolila osvěžující trio mandarinka, citron a růžový grep.

„Moc snídaňový,“ okomentovala můj výběr Doll a sama si dopřála třešňovou, čokoládovou a *zabaglione* – kombinaci, kterou označila za „totálně orgasmickou“. Energie a dobrá nálada jí vystačily na celou hodinu Giotto-vých nástěnných maleb.

Na kochání uměleckými díly v Dollině doprovodu jsou nejoblíbenější její hlášky typu: „Nohy mu moc nešly, co?“ Ale když jsme vyšly z kostela, poznala jsem na ní, že má kultury pro dnešek dost. Pod palbou poledních paprsků panovalo v dlážděných ulicích vedro k zalknutí, a tak jsem navrhla výlet do starobylého městečka Fiesole usazeného vysoko nad městem ve zvlněné toskánské krajině. Četla jsem o něm v průvodci. Byla úleva, stoupnout si k otevřenému okénku autobusu a cítit vánek ve tváři.

Hlavní náměstí nám po přeplněných florentských ulicích připadalo až překvapivě klidné.

„Pojďme si dát na oslavu *menu turistico*,“ navrhla jsem rozhodnutá utratit poslední peníze, do té doby ulité bokem pro strýčka příhodu.

Usadily jsme se na terase restaurace nabízející výhled na miniaturu Florencie v dálce, která jako by vystoupila rovnou z pozadí Leonardových obrazů.

„Máš na odpoledne naplánovaněj nějakěj vzdělávací program?“ vyzvídala Doll, jakmile si otřela pusy, do které právě naházela talíř špaget *pomodoro*.

„Je tu staré římské divadlo,“ připustila jsem. „Ale klidně se na něj půjdu kouknout sama, fakt...“

„Ty zatracený Římani se taky nakýblovali všude, co?“ zahučela Doll, přesto se mi ale uvolila dělat doprovod.

U vykopávek jsme byly úplně samy. Doll se opalovala natažená na kamenné lavici pro publikum a já se mezitím vydala na průzkum. Když jsem vstoupila do arény, vzpřímila se a zatleskala. Poslušně jsem se uklonila.

„Řekni něco!“ vybídla mě.

„Zítřa a zítřa a zítřa!“ zaburácela jsem.

„Ještě!“ houkla Doll a vytasila foťák.

„Dál si to nepamatuju!“

Opustila jsem jeviště a vystoupala po prudkých schodech až nahoru k ní.

„Mám tě vyblejsknout?“

„Vyfotíme se spolu.“

Doll se nechala slyšet, že když přístroj nastavíme o tři schody výš, určitě se do záběru vejdemě obě i s toskánskými kopci na pozadí.

„Jak se řekne italsky sejra?“ zeptala se a nastavila časovač, pak si pospíšila ke mně, abychom bok po boku vyčkaly na cvaknutí závěrky.

Ve fotoalbu to vypadá, jako bychom do hledáčku posílaly vzdušné polibky. Lepicí růžky léty zežloutly a krycí fólie celá zkřehla, ale ty barvy – sněhobílý kámen, jasně modré nebe a lahvová zeleň cypřišů – zůstaly právě tak ostré, jak si je pamatuju.

Ve větvích okolních stromů vyhrávali neviditelní cvrčci, když jsme v netypické tichosti čekaly na zpáteční autobus do Florencie.

Nakonec Doll přece jenom objasnila, nad čím hloubá: „Myslíš, že budeme dál kámošky?“

„Jak to myslíš?“ dělala jsem nechápavou.

„Až začneš chodit na vejšku s lidma, co rozumí knížkám a dějinám a tak vůbec...“

„Nebud' labuť,“ zavrhla jsem její obavy s ráznou jistotou, ačkoli popravdě řečeno už mě taky napadla proradná myšlenka, že napřesrok nejspíš na prázdniny vyrazím s někým, kdo by si s chutí prohlédl malou sbírku starořeckých amfor v přílehlém muzeu a toužil trávit čas porovnáváním děl Michelangela, Donatella a zbývajících Želv Ninja (jak jim přezdívala Doll).

Dnešek je první den zbytku tvého života.

Kdykoli jsem si dovolila pomyslet na budoucnost, žaludek se mi zhoupł vzrušením a strachem.

Po návratu do Florencie jsme si odskočily na další zmrzlinu. Doll opět neodolala čokoládové, tentokrát v kombinaci s melounovou, a já se rozhodla pro hruškovou – která chutnala jako koncentrovaná esence celé stovky dokonale zralých zelených hrušek – a malinovou, ostrou a sladkou jako vzpomínka na léto v dětství.

Most Ponte Vecchio se oproti ránu vyliadnil a my se mohly pokochat výklady maličkých klenotnictví. Doll v jedné z výloh zahlédla stříbrný náramek s přívěsky výrazně levnější než ostatní a vzápětí už jsme se obě skláněly pod nízkým překladem a protahovaly se do stíněného krámků.

Zlatník nám zvedl delikátní řetízek s miniaturními replikami florentské katedrály, Ponte Vecchia, láhve Chianti a Michelangelova *David*a k očím a prohlásil: „Pro dítě.“

„Co abych ho koupila Hope?“ nadhodila Doll, očividně prahnoucí po zámince, aby mohla rozfofrovat zbývající úspory.

Pozorovaly jsme klenotníka, jak náramek opatrně ukládá do hedvábným papírem vyložené krabičky se vzorkem zlatých lilií, a nejspíš jsme si v tu chvíli obě představovaly, že ho bude moje sestra opatrovat jako oko v hlavě a uchovávat na nějakém speciálním místě, odkud ho čas od času vytáhne, abychom si ho mohly všechny společně prohlédnout s uctivostí vyhrazenou cennému rodinnému dědictví.

Denní světlo mezitím přenechalo starobylé budovy stínům a hluk města zněl najednou tlumeně, vlahý podvečerní vzduch byl prosycený jemným jazzovým riffem linoucím se z klarinetu pouličního muzikanta. Uprostřed mostu jsme musely počkat, až se nám mezi valíci mi se davy naskytne mezírka, ve které se budeme moct vzájemně vyfotit v kulisách blednoucího zlatavého nebe. Je to zvláštní, představa, na kolika krbových římsách od Tokia po Tennessee se asi objevíme v pozadí cizích fotografií.

„Zbývají mi dva snímky,“ oznámila Doll.

Přelétala jsem očima zástupy lidí a pohled se mi zastavil na tváři, která mi připadala maličko povědomá, ale zařadit se mi ji povedlo teprve v okamžiku, kdy se v odpovědi na můj úsměv zmateně zamračila. Byl to ten kluk, kterého jsem ráno potkala v bazilice San Miniato al Monte. Poslední záblesky slunečních paprsků propůjčily jeho vlasům načervenalý nádech. Na sobě měl khaki polokošili s plátěnými kalhotami a stál vedle dvojice ve středním věku, kterou jsem odhadovala na jeho rodiče.

Napřáhla jsem k němu ruku s foťákem. „Vycvakneš nás?“

Jeho zaražený výraz mě přiměl chvilkově zapochybovat, jestli je vůbec

Angličan, ale pak jeho bledá pihovatá tvář potemněla rozpaky a on zahučel: „Ale jistě!“ s výslovností, již by moje máma označila za „vybranou“.

„Řekněte sýr.“

„*Formaggio!*“ vypískly jsme s Doll naráz.

Na té fotce máme obě zavřené oči, jak se chechtáme vlastnímu vtípku.

Šestilůžkový lehátkový oddíl jsme měly celý pro sebe. Natažené na spodních pryčnách jsme si podávaly láhev červeného a probíraly se zážitky z právě skončených prázdnin, zatímco vlak se kodrcal nocí. Mně nejvíc utkvěly památky a scenérie.

„Vzpomínáš na ty květiny na Španělských schodech?“

„Květiny?“

„Hele, byly jsme vůbec na stejné dovče?“

Doll se spíš soustředila na chlapy.

„Vzpomínáš, jak se zatvářil ten číšník na Piazza Navona, když jsem prohlásila, že jím ráda ryby?“

Teď už jsme věděly, že v italštině má tahle fráze ještě další význam.

„Nejlepší jídlo?“ nadhodila Doll.

„Broskve s prosciuttem na boloňském trhu. Ty?“

„Ta cibulovo-ančovičková pizza v Nice byla fakt božská...“

„*Pissaladière*,“ doplnila jsem.

„Tebe taky pic!“

„Nejlepší den?“

„Na Capri,“ odpověděla. „Tvůj?“

„Asi dnešek.“

„Nejlepší...?“

Doll přemohl spánek, zato já zabrat nedokázala. Sotva jsem zavřela oči, ocitla jsem se v tom pokojíku na koleji, který jsem si zamluvila už dávno, ale až do nynějška jsem ho své představivosti nedovolovala navštěvovat. Teď jsem nadšeně plnila poličky svými věcmi, postel povlékala vlastním ložním prádlem a na zeď připínala zbrusu nový plakát Botticelliho *Jara*, který se mi co chvíli zvolna kutálel po zavazadlové přihrádce nad hlavou. V jakém patře se asi nachází můj budoucí pokoj? Budu mít okno nad střechami okolních domů s výhledem k telekomunikační věži BT Tower jako

ten, který nám ukazovali na dni otevřených dveří? Nebo na opačné straně směrem do ulice, kde se mi pod okny poplází červené střechy dvoupatrových autobusů a při náhlém vřestění policejních sirén si budu připadat jako ve filmu?

Vlak začal šplhat Alpami a v kupé se citelně ochladilo. Přikryla jsem Doll flaušovou dekou. Zamumlala díky, ale neprobudila se, a já byla ráda, protože bylo nesmírně příjemné ukrást si chvilku pro sebe, jenom já a moje plány do budoucna na cestě z jedné životní etapy do druhé.

Musela jsem usnout někdy nad ránem. Probralo mě chřestění snídanového vozíku. Doll mrzutě sledovala, jak se po oknech prohánějí hutné dešťové kapky, zatímco vlak sviští rovinami severní Francie.

„Už jsem na to naše pitomý počasí úplně zapoměla,“ zabručela a podala mi umělohmotný kelímek nakyslého kafe a croissant zabalený ve fólii.

Samozřejmě jsem nečekala fanfáry ani zástupy sousedů lemujících obě strany ulice, aby mě uvítali v rodné čtvrti, ale když jsem se s Doll rozloučila před jejím domem na Laburnum Drive a vydala se po Conifer Road k domovu, stejně mě tak nějak zklamalo, že se tu od mého odjezdu vůbec nic nezměnilo. Naše sídliště bylo postaveno koncem 60. let a v době svého vzniku nejspíš představovalo absolutní vrchol modernity: geometricky pravidelné obdélníky domů; fasády napůl obložené světlými cihlami a napůl nabílené; společná veřejná zeleň nahrazující přísně individuální předzahrádky typické pro řadové domky dřívějších generací. Všechny ulice nazvali po stromech (proto se ta naše jmenovala „jehličnanová“ a Dollina „štědřencová“), ale s výjimkou hrstky přerostlých okrasných třešní se tu nikdo nenamáhal nějaké vysadit. Někteří obyvatelé, kteří svůj původně obecní příbytek odkoupili v rámci thatcherovské privatizace, přistavěli prosklené přední verandy nebo umělohmotné zimní zahrady přilepené k zadnímu vchodu, ale na celkovou podobu domů to nemělo výrazný vliv – pořád vypadaly jako typické předměstské krabice. Teď, s měsíčním odstupem, jsem si najednou jasně uvědomovala, že jsem své rodné sousedství prostě a jednoduše přerostla.

Máma měla sice jen hrubou představu, kdy se mám vrátit, ale i tak mě trochu překvapilo, že mě s Hope nevyhlížejí u okna nebo dokonce z trávníku

před domem. Byl příjemný vlhý podvečer. Možná mamka napustila nafukovací bazének vzadu na zahradě? A kvůli hlasitému šplouchání přeslechly zvonek?

Po chvíli se za dveřní výplň z mléčného skla konečně objevila dobře známá drobná silueta.

„Kdo je tam?“ houkla Hope.

„To jsem já!“

„To jsem já!“ křikla ona.

U ní nikdy nebylo úplně jasné, jestli to má být hra, nebo se o slovo hlásí její puntičkářská přesnost.

„Přece já, Pes!“ pokračovala jsem. „No tak, Hope, otevři!“

„Pes!“

Odkudsi z útrob domu se ke mně donesl mámin tlumený hlas, ale slovům jsem nerozuměla.

Hope si klekla na předložku, aby se se mnou mohla bavit škvírou na dopisy ve spodní části dveří. „Přinesu židli z kuchyně.“

„Vezmi si tu z chodby,“ radila jsem skrz kovový otvor.

„Mamka říká kuchyň!“

„No tak dobře, jen klid...“

Proč mi máma nepřišla otevřít sama? Najednou jsem se cítila šíleně vyčerpaná a podrážděná.

Hope se konečně podařilo zvítězit nad klikou.

„Kde je mamka?“ chtěla jsem vědět. V domě bylo trošku chladno a necítila jsem žádnou hřejivou vůni večere.

„Vstává,“ odpověděla Hope.

„Je jí špatně?“

„Jenom unavená.“

„Táta tu ještě není?“

„Nejspíš hospoda,“ prohodila ségra.

S funěním jsem ze zad stáhla batoh zrovna v okamžiku, kdy se máma objevila na vrcholku schodiště, ale místo toho, aby dolů seběhla poháněná radostí, že mě vidí, sestupovala pomaličku a rukou přitom drtila madlo. Došla jsem k názoru, že mají tuhle přehnanou opatrnost na svědomí pantofle vykukující zpod vybledlých růžových tepláků, které nosila na aerobik.

Připadala mi odtažitá, možná dokonce naštvaná, při napouštění vody do konvice se urputně vyhýbala mému pohledu.

Sklopila jsem oči k hodinkám. Bylo už po osmé. Zapomněla jsem, že se v Anglii stmívá později. Už jsem začínala přemítat, že jsem možná po vyloštění z trajektu měla najít budku a zavolat, ale to mi zase nepřipadalo jako takový prohřešek, abych si tím vysloužila tichou domácnost.

Postřehla jsem, že má vzadu rozčuchané vlasy. Ležela. Podle Hope je jen unavená. Má za sebou čtyři týdny, kdy byla na všechno sama.

„Počkej, já to udělám,“ vytrhla jsem jí konvici z ruky.

Prvním varovným signálem byla kupa špinavých hrnečků ve dřezu. Musela být opravdu vyřizená, protože jinak byl náš dům jako klíčka.

„Kde je táta?“ zeptala jsem se.

„Nejspíš v hospodě,“ hlesla.

„Co abys šla zpátky nahoru? Já ti čaj donesu.“

Máma k mému obrovskému překvapení – protože ona vždycky všechno zvládala levou zadní – souhlasila. „Tak dobře,“ řekla a potom, jako by si teprve teď vzpomněla, že jsem byla pryč, dodala: „Jak ses vůbec měla?“

„Skvěle! Naprosto báječně!“

Obličeť mě od neopětovaného úsměvu celý bolel.

„A cesta?“

„V pohodě!“

To už byla v půlce schodiště.

Když jsem jí nesla hotový nápoj, našla jsem dveře ložnice pootevřené a v zrcadle toaletního stolku zahlédla její odraz ještě předtím, než jsem vešla. Všimli jste si, jak odlišný obrázek se vám někdy naskytne, když ten druhý netuší, že ho pozorujete? Máma ležela se zavřenýma očima a vypadala, jako by z ní někdo vysál životní sílu, takže zůstal jen nehmotný stín, pouhá ozvěna dřívějšího já. Dívala jsem se na ni několik vteřin, dokud se nezavrtěla a nevěšila si mě.

Očima plnýma paniky se vpila do mých, pohledem neslyšně hlásala: *Neptej se před Hope!* Potom jí víčka znovu s úlevou klesla, když si uvědomila, že jsem přišla sama.

„Pojď, pomůžu ti se posadit,“ navrhla jsem.

Opřela se o mě a já jí za zády načechrala polštáře. Připadala mi ne-

smírně lehoučká a křehká. Ještě před půl hodinou jsem procházela naší čtvrtí a pohrdala tím, jak je to tu obyčejné a známé, a teď se můj svět najednou měnil rychlostí blesku a já zoufale toužila po tom, aby se všechno vrátilo do normálu.

„Nejsem na tom dobře, Tess,“ odpověděla mi na otázku, kterou jsem se bála položit.

Čekala jsem, až dodá: „Ale to nic, protože...“

Jenže to se nestalo.

Hlava se mi zatočila úzkostí. „V jakém směru?“ vydechla jsem.

Když čekala mou sestru Hope – Naději –, diagnostikovali jí rakovinu prsu. Chemoterapii podstoupila teprve po porodu, ale léčba dopadla úspěšně. Od té doby musela chodit na pravidelné kontroly, ta poslední, teprve před pár měsíci, byla bez nálezu.

„Mám rakovinu vaječníku a nemoc se rozšířila do jater,“ řekla máma. „Měla jsem jít k doktorovi dřív, jenže já to považovala za obyčejné žaludeční potíže.“

Dole v přízemí si zatím Hope prozpěvovala povědomou melodii, kterou jsem v tu chvíli nedokázala zařadit.

Mozek mi pracoval na plné obrátky – pokoušela jsem si vzpomenout, jak máma vypadala před mým odjezdem. Možná trošku unavená a ustaraná; myslela jsem, že kvůli mé maturitě. Vždycky tu pro mě byla: ráno tišila Hope, když jsem si v kuchyni nad snídaní opakovala učivo; po návratu ze školy na mě čekala s hrnkem čaje, připravená mě vyslechnout, kdykoli jsem se potřebovala svěřit. A pokud jsem právě mluvit nechtěla, prostě se jen tak vyskytovala kolem a myla nádobí nebo krájela zeleninu, všudypřítomná tichá podpora.

Jak jsem jenom mohla být tak sobecká a ničeho si nevšimnout? Jak jsem se mohla prostě sebrat a odfrčet si na prázdniny?

„Stejně bys s tím nic nezmohla,“ domlouvala mi, jako by mi četla myšlenky.

„Ale na minulé kontrole bylo přece všechno v pořádku!“

„To mi dělali rentgen prsou.“

„Copak oni nekontrolují i zbytek těla?“

Máma si přitiskla ukazovák na rty.